

HRANIČIAROV učeň

HALT
V NEBEZPEČENSTVE
JOHN FLANAGAN

Hraničiarov učeň

Kniha deviata

Halt v nebezpečenstve

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.sk
www.albatrosmedia.sk

EGMONT

John Flanagan
Hraničiarov učeň – Kniha deviata –
Halt v nebezpečenstve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Venované pamiatke Myuki Sakai-Flanaganovej,
aby mal Konan vždy na pamäti, aká statočná
a jemná žena bola jeho matka.*

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

SPOLOČENSKÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Jd malého prístavu fúkal ostrý vietor. Prinášal morskú soľ a voňal prichádzajúcim dažďom. Osamelý jazdec pokrčil plecami. Aj keď bolo babie leto, mal dojem, že celý uplynulý týždeň iba pršalo. Možno v tejto krajine pršalo stále, bez ohľadu na ročné obdobie.

„Iba dlhotrvajúci dážď, či je leto, alebo zima,“ povedal ticho svojmu koňovi. Žiadne prekvapenie, že kôň neodpovedal.

„Samozrejme, s tou výnimkou, keď padá sneh,“ pokračoval jazdec. „Práve podľa toho poznáš, že je pravá zima.“ Tentoraz kôň potriasol huňatou hrivou a trochu zastríhal ušami, ako to kone robievajú. Jazdec sa tomu zasmial. Boli starí priatelia.

„Cuk, ty si ale nezhovorčivý kôň,“ povedal Will. Potom sa zamyslel a usúdil, že taká je asi väčšina koní. Práve nedávno o svojom zvyku prihovárať sa koňovi premýšľal. Keď sa o tom raz večer zmienil Haltovi pri táborovom ohni, zistil, že ide o bežný zvyk hraničiarov.

„Samozrejme, že sa im prihovárame,“ oznámil mu striebrovlasý hraničiar. „Naše kone majú oveľa viac zdravého rozumu ako väčšina ľudí. A okrem toho,“ pripojil vážnejším tónom, „my sa na svoje kone spoliehame. Veríme im a oni veria nám. Keď sa s nimi rozprávame, posilňuje sa tak zvláštne puto medzi nami.“

Will znova nabral nosom vzduch. Okrem soli a dažďa rozpoznával ďalšie pachy. Bolo tu cítiť decht. Nové povrazy. Uschnuté chaluhy. Napodiv však jeden pach chýbal – taký, aký by očakával v každom morskom prístave na východnom pobreží Hibernie.

Nebolo tu cítiť ryby. Ani siete, ktoré by sa sušili.

„Tak čo tu robia, keď nelovia ryby?“ premýšľal polohlasne. Okrem pomalého klepotu kopýt na hrboľatej kamenitej dlažbe, ktorý sa ako ozvena odrážal od domov lemujúcich úzku ulicu, kôň nevydával žiadny zvuk. Lenže Will už mal jasno. Napokon, bol tu práve preto. Port Cael bolo mesto pašerákov.

Uličky dole pri dokoch boli úzke a kľukaté, na rozdiel od širších a rovno vedených ulíc v ostatných častiach mesta. Cestu len tu a tam osvetľovala lampa umiestnená na niektorom dome. Samotné stavby boli takmer všetky jednoposchodové, s nákladovými dverami na poschodí a so zdvíhacím zariadením, aby sa balíky a sudy z vozov dali vyťahovať hore. Sklad, vytušil Will, s priestorom na tovar, ktorý lodieri pašovali do prístavu a z neho.

Už bol takmer pri prístave a na konci uličky rozoznával obrysy niekoľkých malých lodí. Boli zakotvené pri hrádzi a pohojďali sa v posledných živších vlnách prílivu, ktorým sa podarilo preniknúť ústím prístavu.

„Malo by to byť niekde tu,“ utrúsil a potom to uvidel. Na konci uličky sa nachádzala prízemná stavba s nízkou slamenou strechou, ktorá sa skláňala dolu až k výške hlavy. Steny možno boli kedysi vybielené, ale teraz boli ufúľané so špinavými škvrnami. Malým okienkom, ktoré bolo obrátené do ulice, prenikalo slabé žlté svetlo a nad nízkymi dverami vrzgotal v nárazoch vetra vývesný štít. Bol na ňom akýsi morský vták, ktorého namalovala ťažkopádna ruka.

„Mohla by to byť volavka,“ povedal Will. Zvedavo sa obzeral. Všetky ostatné domy boli temné a bezvýrazné. S prácou tu už dnes skončili, ale v hostinci U volavky sa všetko iba rozbiehalo.

Pred domom zosadol, zostal stáť a roztržito potľapkával Cuka po krku. Koník sa pozrel na ošarpaný hostinec, potom obrátil oči na svojho pána.

Vieš určite, že chceš ísť dovnútra?

Na nezhovorčivého koňa sa Cuk občas dokázal vyjadriť s priezračnou zrozumiteľnosťou. Will ho s úsmevom upokojoval.

„Dopadne to dobre. Už som veľký, vieš.“

Cuk posmešne odfrkol. Vedľa hostinca zazrel malý dvor so stajňou a vedel, že on zostane tam. Vždy sa cítil trochu nesvoj, keď nebol poruke, aby svojho pána ochránil pred nepríjemnosťami. Will ho polorozpadnutou bránkou odviedol na malý dvor. Stál tam priviazaný ešte ďalší kôň a jedna stará uľahaná mulica. Will sa neobťažoval, aby Cuka priviazal. Vedel, že koník zostane na mieste, pokiaľ sa k nemu nevráti.

„Čakaj tam. Budeš v závetrí,“ ukázal k protiľahlej stene. Cuk sa naňho opäť pozrel, pohodil hlavou a pomaly odchádzal na miesto, ktoré mu Will určil.

Ak ma budeš potrebovať, stačí zavolať. Hneď príbehnem.

Will chvíľku uvažoval, či si nevymýšľa, keď koníkovi podsúva takúto myšlienku. Potom sa rozhodol, že veru nie. Sekundu alebo dve sa zaoberal predstavou, ako sa Cuk ponáhľa pánovi na pomoc, vrazí úzkymi dverami do hostinca a miestnych opilcov rozhádza na všetky strany. Usmial sa nad tou predstavou a zatvoril vrátka na dvor, keď ich najskôr musel trochu nadvihnúť, aby nedrhli o hrboľatú kamenistú zem. Potom sa odobral k vchodu do hostinca.

Will vôbec nebol vysoký, ale aj on sa musel pod nízkym trámom dverí trochu zohnúť. Hneď ako dvere otvoril, zavalila ho vlna vnemov. Teplo. Pach ľudského potu. Dym. Rozliate a vypáchnuté pivo.

Keďže otvorenými dverami vtrhol dovnútra vietor, lampáše zablikali a rašelinový oheň v kozube na druhom konci krčmy náhle ožil a zabľchal jasnejším plameňom. Will zaváhal a snažil sa zorientovať. Pre dym a mihotavé svetlo ohňa videl vnútri ešte horšie ako vonku na temnej ulici.

„Zatvor dvere, hlupák!“ vyštekol čísi hrubý hlas. Will vošiel dovnútra a nechal dvere zapadnúť. Oheň a lampáše sa okamžite ustálili. V miestnosti sa vznášal hustý mrak dymu z rašeliny a množstva fajok. Visel tesne nad hlavou, polapený nízkou strechou z otiepok slamy. Will uvažoval, či má vôbec niekedy možnosť rozplynúť sa, alebo či tam jednoducho deň za dňom visí a s každým ubehnutým večerom hustne. Pravidelní návštevníci si nového prichádzajúceho nevšímali, ale pár mrzutých tvárí sa obrátilo a premeriavalo si ho.

Videli neveľkú, štíhlu postavu, ktorá bola zahalená do jednotvárnej sivozelenej pláštenky, s tvárou ukrytou pod rozmernou kapucňou. Pred ich zrakmi si Will kapucňu

stiahol a oni uvideli, že jeho tvár je prekvapujúco mladá. Vyzeral o trochu starší ako chlapec. Potom zobrali na vedomie veľký saxonský nôž na opasku, menší nôž zasunutý nad ním a mohutný dlhý luk v ľavej ruke. Neuniklo im ani to, že cez plece mu z tuľajky na chrbte vyčnievajú operené konce šípov.

Cudzinec možno vyzeral ako chlapec, ale nosil zbrane muža. A nosil ich bez známkov neistoty alebo pompy, čo zrejme znamenalo, že tajomstvo ich použitia veľmi dôverne ovláda.

Rozhliadol sa po krčme a kývnutím pozdravil tých, ktorí sa obrátili a skúmali ho. Ich pohľady po ňom len rýchlo preleteli a bolo očividné, že neznamenal žiadnu hrozbu – a tunajší muži boli veľmi vnímaví voči možným hrozbám zo strany nových prichádzajúcich. Mierne napäté ovzdušie, ktoré v krčme zavládlo, poľavilo a ľudia sa zase vrátili k obsahu svojich pohárov. Will po krátkej obhliadke miestnosti usúdil, že ani jemu nič nehrozí, a prešiel k masívnemu výčapnému pultu z troch mohutných, nahrubo otesaných dosiek, ktoré boli položené na dvoch obrovských sudoch.

Majiteľ krčmy, šlachovitý chlapík so špicatým nosom, okrúhlymi odstávajúcimi ušami a vysokými kútmi nad čelom – dohromady mu to dodávalo krysi vzhľad – sa naňho pozrel pohľadom, ktorý prezrádzal, že je duchom neprítomný, a špinavou handrou babral cínový korbeľ. Will jeho činnosť sledoval s povytiahnutým obočím. Ochotne by sa stavil, že viac špiny sa na korbeľ preniesie z utierky, než koľko sa jej z neho utrie.

„Čo to bude?“ opýtal sa hostinský. Postavil korbeľ na pult, ako keby sa ho chystal naplniť čímkoľvek, čo si cudzinec objedná.

„Do tohto nie,“ pokojne povedal Will a palcom ukázal na nový korbeľ. Krysí muž pokrčil plecami, odsunul nádobu nabok a z police nad pultom vybral ďalší pohár.

„Ako si želáte. Pivo alebo ražnú?“

Ražná, ako Will vedel, bola silná liehová pálenka, ktorá sa pila v Hibernii. V krčme ako táto bolo možno vhodnejšie čistiť ňou hrdzu, než ju piť.

„Dal by som si kávu,“ povedal Will s pohľadom na otrieskanú kanvicu, ktorá stála pri ohnisku na kraji výčapného pultu.

„Mám pivo alebo ražnú. Vyber si.“ Krysí muž začal byť nezdvorilý. Will kývol rukou smerom ku kávovej kanvici. Hostinský zakrútil hlavou.

„Nie je uvarená,“ vyhlásil. „Nebudem robiť novú kanvicu len kvôli tebe.“

„Ale on kávu pije,“ riekol Will a hlavou ukázal bokom.

Bol presvedčený, že hostinský sa tam pozrie, aby videl, o kom je reč. V okamihu, keď krčmár Willa spustil z oči, ucítil, ako mu železný stisk zovrel pod krkom golier, pootočením z neho urobil škrtiacu slučku a zároveň hostinského ťahal cez pult dopredu, aby ho zbavil rovnováhy. Cudzincove oči boli odrazu veľmi blízko. Už vôbec nepôsoobil ako chlapec. Oči boli tmavohnedé, v tunajšom mdlom svetle takmer čierne, a hostinský v nich čítal nebezpečenstvo. Veľké nebezpečenstvo. Začul slabý svist ocele, a keď zišiel pohľadom dolu pod päť, ktorá ho tak pevne držala, postrehol, že cudzinec položil medzi nich na pult ťažkú blýskavú čepeľ saxonského noža.

Pridusený krčmár hľadal pohľadom okolo seba pomoc. Lenže pri pulte nikto iný nestál a žiadny z mužov pri stoloch si nevšimol, že sa niečo deje.

„Uuuro-bím ká-vu,“ zasyčal skoro nečujne hostinský.

Zovretie goliera povolilo a cudzinec sa mierne opýtal: „Čo si to hovoril?“

„Že... urobím... kávu,“ opakoval muž a lapal po dychu.

Cudzinec sa usmial. Bol to prívetivý úsmev, ale hostinskému neuniklo, že temné oči sa neusmievajú ani za mak.

„Tak to je vynikajúce. Počkám si tu.“ Will uvoľnil stisk a umožnil hostinskému, aby sa stiahol za pult a trochu sa spamätal. Poklepal na rukoväť saxonského noža. „Nerozmyslíš si to, však?“

Pri kozubovej mriežke visel veľký kotlík na otočnom železnom ramene, ktorým sa dalo pohybovať nad plameňmi. Hostinský ho pristrčil do ohňa a venoval sa kanvici. Odmeral do nej kávu a tú potom zalial vriacou vodou. Vzduch naplnila silná vôňa a na chvíľku zahнала menej ľúbzné čuchové vnemy, ktoré Will zaznamenal pri príchode.

Hostinský postavil kanvicu pred Willa a potom spoza pultu vybral misku. Prešiel po nej svojou nenahraditeľnou utierkou. Will sa zamračil, starostlivo vytrel misku cípom plášteňky a nalial si kávu.

„Dal by som si cukor, ak máš,“ povedal zmierlivo.. „Ak nie, tak med.“

„Mám cukor.“ Hostinský sa obrátil, aby mu podal misku s mosadznou lyžičkou. Keď sa otočil späť k cudzincovi, mykol sa. Na pulte medzi nimi sa blyšťala ťažká zlatá minca. Pre hostinského predstavovala viac ako zárobok za celú noc a on sa ostýchal po nej siahnuť. Pravdupoveďiac, saxonský nôž bol stále na pulte, tesne pri cudzincovej ruke.

„Dve pence za kávu stačí,“ opatrne sa vyjadril krčmár.

Will prikývol, siahol do mešca, vytiahol dve medené mince a pustil ich na pult. „To je dosť slušná cena. Kávu variš dobrú,“ poznamenal.

Hostinský kývol a naprázdno prehltol, stále na pochybách. Opatrne zhrabol dva medenáky z pultu a pozorne pátral po akejkoľvek známke nesúhlasu zo strany záhadného cudzinca. Na okamih sa cítil trochu zahanbene, že ho skrotil taký mládenček. Stačil však ďalší pohľad do očí mladého muža a na jeho zbrane, a rýchlo tú myšlienku zahnal. Bol krčmár. Jeho predstavy o boji nesiahali ďalej ako k hrubej palici, ktorou vyobšľoval všetkých opilcov, ktorí boli zmorení pálenkou tak, že sotva stáli na nohách – a to zvyčajne zozadu.

Zastrčil mince do vrecka a neisto sa pozrel na veľký zlatý peniaz, ktorý naňho vo svite lampáša stále požmurkával. Zakašľal. Cudzinec zdvihol jedno obočie.

„Stalo sa niečo?“

Hostinský stiahol ruku za chrbát, aby nedošlo k nejakej mýlke, že sa pokúšal prisvojiť si tento kúsok zlata, a niekoľkokrát ukázal hlavou smerom k minci.

„Ten... dukát. Tak si hovorím... je ešte... za niečo?“

Cudzinec sa usmial. Ani teraz jeho úsmev nedošiel až k očiam.

„No, áno, vlastne je. Je za informáciu.“

Zvieravý pocit v žalúdku akoby hostinského nadobro opustil. Tomuto už rozumel, najmä v tunajšom kraji. V Port Caeli ľudia často platili za informácie. A tým, ktorí ich poskytovali, neškodili.

„Takže za informáciu?“ zopakoval a odvážil sa usmiať. „Hm, toto je miesto, kde sa dá vypytovať, a ja som ten, kto ti odpovie. Čo chcete vedieť, pán urodzený?“

„Chcem vedieť, či je tu dnes Čierny O'Malley,“ odpovedal mladý muž.

A zvieravý pocit sa hostinskému okamžite vrátil.

Dva

„Tak O'Malley? A prečo ho hľadáš?“ opýtal sa hostinský. Tmavé oči sa opäť zdvihli, aby sa stretli s jeho očami a zavrtali sa do nich. Obsahovali jasnú informáciu. Cudzincova ruka sa pohla a prikryla dukát. Zatiaľ však nepodnikol nič, aby mincu zdvihol a dal ju z pultu preč.

„Takže,“ ticho povedal cudzinec, „uvažoval som, či dukát to je. Dal si ho sem nejakou náhodou ty?“ Prv než mohol hostinský odpovedať, pokračoval. „Nie. Nespomínam si, že by sa to stalo. Ak sa dobre pamätám, položil som ho sem práve ja, ako odmenu za informáciu. Vidiš to takto?“

Hostinský si nervózne odkašľal. Mládencov hlas bol pokojný a nevzrušený, ale napriek tomu o nič menej hrozivý.

„Áno. To je pravda,“ uznal.

Cudzinec niekoľkokrát pokýval hlavou, ako keby jeho odpoveď zvažoval. „A oprav ma, ak sa mylím, ale spravidla ten, kto gajdošovi platí, udáva tón. V tomto prípade vyslovuje otázku. Vidiš to tiež takto?“

Will na sekundu zapochyboval, či to s nevyslovenými vyhrážkami nepreháňa. Potom tu úvahu zavrhol. U ľudí, ako bol krčmár, ktorých život sa pravdepodobne točil okolo poskytovania informácií a úplatného správania, sa potreboval presadiť autoritou. A jediný spôsob, aký v dnešných drsných časoch zaberal, bol založený na zastrašovaní. Ak by sa Willovi nepodarilo získať nad hostinským prevahu, asi by mu zavesil na nos prvú lož, ktorá by mu v tej chvíli prišla na um.

„Áno, pane. Tak to vidím.“

„*Pán*“ je dobrý začiatok, pomyslel si Will. Úctivý, ale bez prehnaneho podliezania. Opäť sa usmial.

„Takže ak nechceš vyrovnať môj dukát jedným svojím, necháme to tak, že ja sa pýtam a ty odpovedáš.“

Ruka sa znovu posunula k zlatej minci a nechala ju matne žiariť na hrubej doske pultu.

„Čierny O'Malley. Je tu dnes večer?“

Krysí muž prešiel pohľadom po miestnosti, aj keď odpoveď už poznal. Znovu si odkašľal. Zvláštne, ako mu v prítomnosti toho mládenca vyschlo v hrdle.

„Nie, pane. Ešte nie. Zvyčajne chodíeva o trochu neskôr,“ dodal pomaly.

„Tak ja počkám,“ vyhlásil Will. Poobzeral sa a jeho zrak padol na malý stolík umiestnený bokom od ostatných. Stál v rohu na primerane nenápadnom mieste a nikto, kto vchádzal do hostinca, ho nemal na očiach.

„Budem čakať tam. Až O'Malley príde, nebudeš mu o mne nič hovoriť. A nebudeš sa na mňa dívať. Ale trikrát sa potiahneš za ucho, aby si mi dal vedieť, že je tu. Je to jasné?“

„Áno, pane. Jasné.“

„Dobre. Takže...“ Zdvihol peniaz aj saxonský nôž a hostinský si na chvíľu myslel, že si chce dukát vziať späť. Lenže on ho postavil na hranu a opatrne rozrezal na dve polovičky. Hostinskému blyskli hlavou dve veci. Zlato muselo byť mimoriadne rýdze, keď sa dalo tak rýchlo krájať. A nôž musel byť veľmi ostrý, keď zlatom prešiel tak ľahko.

Will pristrčil po pulte jednu polovicu dukáta.

„Tu je polovica hneď, ako prejav dôvery. Druhá príde, keď urobíš, čo chcem.“

Hostinský asi na sekundu zaváhal. Potom nepokojne prehltol a zobral si odrezanú polovicu zlatej mince.

„Budeš si želať nejaké jedlo, pane, pokým budeš čakať?“ opýtal sa.

Will uložil druhú polovicu mince do mešca na opasku a potom pošúchal palec a prsty. Trochu si ich umastil, aj keď sa nimi povrchu pultu dotkol len krátko. Ešte jeden pohľad venoval špinavej utierke na pleci hostinského a zakrútil hlavou.

„Ani nie.“

Will sedel, pomaly upíjal kávu a čakal, kedy muž, ktorého hľadal, vojde do krčmy.

Keď Will predtým dorazil do Port Caela, najskôr si našiel izbu v hostinci ďalej od nábrežia, v jednej z lepšie udržiavaných častí mesta. Tamojší hostinský bol skúpy na slovo, nemal zmysel pre klebety, ktoré si vychutnávala väčšina takýchto ľudí. Klebety boli pre majiteľov hostincov korením života, tento sa však zrejme vymykal. Či už šlo o lepšiu časť mesta, alebo nie, pomyslel si Will, stále

to bolo mesto, ktoré z podstatnej časti žilo z pašovania a iných druhov nezákonného obchodovania. Dalo sa očakávať, že tunajší ľudia budú pred cudzincami držať jazyk za zubami.

Ibaže by im cudzinec ponúkol zlato, ako to urobil Will. Hostinskému povedal, že hľadá priateľa. Urašteného muža s dlhými sivými vlasmi, oblečeného do dlhého bieleho rúcha, ktorého sprevádzalo asi dvadsať spoločníkov. Budú medzi nimi dvaja vo fialových plášťoch a klobúkoch so širokou strechou rovnakej farby. Možno budú mať pri sebe kuše.

V očiach hostinského uvidel pravdu, keď opisoval Tennysona a dvoch genoveských nájomných vrahov. Tennyson tu bol, dobre. Tep sa mu trochu zrýchlil pri pomyslení, že tu možno ešte je. Slová hostinského však zmarili jeho nádej.

„Boli tu,“ potvrdil. „Ale už odišli.“

Muž očividne usúdil, že ak Tennyson už opustil Port Cael, nemôže nikomu uškodiť, keď to mláďencovi, ktorý sa naňho pýta, povie. Will pri tej novine stisol pery a v prstoch pravej ruky prevaľoval zo strany na stranu zlatú mincu – tento trik piloval celé hodiny, krátil si ním čas pri mnohých táborových ohňoch. Kov zachytával svetlo a zvodne žiaril, ako sa prevracal zo strany na stranu najprv jedným smerom a potom opačným, a priťahoval oči hostinského.

„Kam odišli?“

Hostinský sa znova pozrel na Willa. Potom mykol hlavou smerom k prístavu. „Na more. Kam, to neviem.“

„Máš nejakú predstavu, kto by to mohol viesť?“

Hostinský pokrčil plecami. „Najlepšie urobíš, keď sa opýtaš Čierneho O'Malleyho. Ten to bude viesť. Keď sa niekto náhli, aby odtiaľto vypadol, často to zariaďuje práve on,“ povedal a rýchlym pohľadom prebehol po miestnosti.

„O'Malley...nezvyčajné meno. Ako k nemu prišiel?“

„Pred pár rokmi sa na mori odohrala zúrivá bitka. Jeho loď napadli...“ Muž krátko zaváhal, ale potom pokračoval: „Piráti. Došlo k boju a jeden pirát mu vrazil do tváre zapálenú smolenicu. Horiaca smola sa mu prilepila na pokožku, škaredo ho popálila a na ľavej strane tváre mu ostala čierna spálenina.“

Will zamyslene pokyvoval hlavou. Ak boli do toho boja namočení nejakí piráti, staval by sa, že sa plavili spoločne s O'Malleym. Ale to bolo vedľajšie.

„A ako toho O'Malleyho nájdem?“ opýtal sa.

„Večer ho takmer vždy nájdeš v krčme U volavky. Je dole pri dokoch.“ Hostinský si zobral mincu, a keď sa Will otočil, dodal:

„Je to nebezpečné miesto. Možno nie je dobrý nápad, aby tam cudzinec ako ty chodil sám. Občas pre mňa pracuje pár silných chlapov. Možno by ťa tam za malú odmenu ochotne odprevadili.“

Mladý muž sa ešte obzrel, zvážil ponuku, pomaly sa usmial a zakrútil hlavou.

„Myslím, že sa o seba dokážem postarať sám,“ vyhlásil.

Tri

K odmietnutiu hostinského ponuky neviedla Willa na-
myslenosť. Vydať sa na miesto, akým bola krčma
U volavky, v sprievode dvojice platených a pravdepodobne
druhoradých bitkárov by u bezcitných lotrov, ktorí sa tam
schádzali, nevzbudilo nič iné ako výsmech. Will by tým iba
do sveta vyhlásil, že si neverí. Lepšie bolo ísť sám a spolie-
hať sa na vlastné schopnosti a rozum.

Keď dorazil, krčma bola zaplnená asi spolovice. Večer
sa len začínal a hlavný nápor hostí mal ešte len prísť. Kým
čakal, pohostinstvo sa zaplňalo. S pribúdajúcim počtom
neumytých tiel stúpala aj teplota. A takisto hustol kyslastý
dusivý zápach, ktorým bola celá zadymená miestnosť na-
siaknutá. Hluk zosilnel, pretože muži zvyšovali hlasy, aby
sa vo všeobecnom rámuse vôbec počuli.

Situácia Willovi vyhovovala. Čím viac bolo ľudí a hlu-
ku, tým viac sa znižovala pravdepodobnosť, že si ho niekto
všimne. Vždy keď prišla nová skupinka, zabľúdil pohľa-
dom na hostinského, ale ten však iba zakrútil hlavou.

Bolo niečo medzi jedenástou a polnocou, keď sa dvere prudko rozleteli, vošli traja hluční chlapi a razili si tlačenicou cestu k výčapnému pultu, kde hostinský okamžite začal čapovať tri veľké korbele piva. S mužmi nemusel prehovoriť ani slovo, ich objednávka sa nikdy nemenila. Keď naplnil druhý a postavil ho na pult, na chvíľu prestal a trikrát si usilovne počúchal ucho. Potom pokračoval v činnosti a načapoval posledné pivo.

Will by aj bez znamenia poznal, že prišiel muž, na ktorého čakal. Veľká čierna spálenina na tvári, ktorá sa rozprestierala od ľavého oka až po hranu čeľuste, bola nápadná aj z druhého konca krčmy. Vyčkával, zatiaľ čo si O'Malley a jeho dvaja kumpáni vzali korbele a razili si cestu k stolu, ktorý bol v blízkosti rašelinového ohňa. Už pri ňom sedeli dvaja muži, a keď pašerák prichádzal, s obavami zdvihli hlavy.

„Ale no tak, O'Malley,“ začal jeden z nich nariekavým hlasom, „my už tu sedíme od...“

„Vypadnite.“

O'Malley im ukázal palcom smer a obaja muži bez ďalšieho reptania vzali svoje poháre, vstali a prenechali stôl trom pašerákom. Tí sa usadili na stoličky, rozhliadli sa okolo a hlučne pozdravili niekoľko známych. Reakcie na nových prichádzajúcich, ako Will videl, boli skôr opatrné ako priateľské. Zdalo sa, že O'Malley v ostatných štamgastoch vyvoláva strach.

O'Malleyov uprený pohľad sa krátko zastavil na postave v pláštenke, ktorá sedela osamote v rohu. Niekoľko sekúnd Willa pozoroval, ale potom ho pustil z hlavy. Prisunul si stoličku bližšie, spolu s kumpánmi sa nahol nad stôl a ticho sa rozprávali s hlavami tesne pri sebe.

Will vstal a vybral sa k nim. Keď míňal pult, jeho ruka prešla po dreve a zanechala za sebou druhú odrezanú polovicu zlatej mince. Hostinský po nej dychtivo chňapol. Nedal najavo uznanie ani vďačnosť, ale Will aj tak žiadnu nečakal. Hostinský nijako netúžil, aby niekto vedel, že toľmuto cudzincovi ukázal O'Malleyho.

O'Malley si začal Willovu prítomnosť uveďomovať, keď sa mláďenec blížil k stolu. Pašerák práve niečo duniým hlasom vykladal svojim spoločníkom. Vtom sa zarazil a uhol očami bokom, aby sa pozrel na štíhlu postavu, ktorá stála asi dva kroky od neho. Nastalo dlhé ticho.

„Kapitán O'Malley?“ ozval sa Will. Kapitán mal mohutnú postavu, hoci nebol prehnane vysoký. Možno bol o niečo vyšší ako Will, lenže to bola väčšina ľudí.

Plecia mal svalnaté a ruky mozolnaté. Oboje naznačovalo život, ktorý bol naplnený ťažkou prácou – ťahaním lán, dvíhaním ťažkého nákladu na palubu a ovládaním kormidla v búrke. Jeho brucho zase naznačovalo, že je naplnené usilovným pitím. Bol pri tele, ale napriek tomu to bol silný chlap a protivník, na akého si treba dávať pozor. Rozcuchané čierne kučery mu viseli až ku golieru. Pestoval si hustú bradu, asi ako neúspešný pokus zamaskovať ohyzdnú jazvu na ľavom líci. Nos mal zlomený toľkokrát, že už mu ostal len neurčitý tvar. Pripomínal hrudu z rozdrvenej chrupavky a kosti. Will si pomyslel, že takýmto nosom sa musí O'Malleymu ťažko dýchať.

Obaja pašerákovi kumpáni boli menej zaujímavé exempláre. Bruchatí, plecnatí, zavalití a vyšší než ich vodca. Lenže on budil dojem nepopierateľnej autority.

„Kapitán O'Malley?“ zopakoval Will. Zľahka sa usmial, no O'Malley sa naňho zamračil.

„Myslím, že nie,“ odpovedal stručne a obrátil sa späť k svojim dvom druhom.

„Myslím, že áno,“ vyhlásil Will stále s úsmevom.

O'Malley vystrel chrbát, na sekundu či dve odvrátil pohľad a potom sa jeho blízko posadené oči zabodli do Willa. Nebezpečne sa pritom zaleskli.

„Synak,“ povedal zámerne povýšeným a urážlivým tónom, „nechceš radšej zmiznúť?“

Všetko okolo stíchlo a prítomní sa otáčali, aby tú čudnú výmenu názorov sledovali. Mladý cudzinec bol vyzbrojený mohutným dlhým lukom, ako všetci videli. Lenže v tesnej krčme mu takáto zbraň bola nanič.

„Zháňam jednu informáciu,“ pokračoval Will. „Som ochotný za ňu zaplatiť.“

Dotkol sa mešca pri opasku a v ňom to slabo, ale ľubozvučne zacinkalo. O'Malley šibalsky prižmúril oči. Toto by mohlo byť zaujímavé.

„Tak informáciu? Hm, možno sa nakoniec môžeme porozprávať. Carew!“ vypálil na muža, ktorý sedel pri vedľajšom stole. „Prisuň sem tomu chlapcovi svoju stoličku.“

Bolo typické, že muž menom Carew sa vôbec nevzpie-
ral. Rýchlo vstal a pristrčil svoju stoličku k Willovi. Zlostný pohľad si vyhradil pre mladého hraničiara. Dal si veľký pozor, aby ho ani náznakom nevidel O'Malley.

Will kývnutím hlavy poďakoval, čo mu chlap vrátil zamračeným výrazom, a pritiahol si stoličku k stolu, kde sedel O'Malley.

„Tak teda informáciu?“ začal pašerák. „A čo by si chcel vedieť?“

„Pred niekoľkými dňami si viezol človeka menom Tennyson,“ povedal Will. „A s ním asi dvadsať jeho ľudí.“

„To že som urobil?“ O'Malleyho huňaté obočie sa od hnevu zvrátilo. „Zdá sa, že nejaké informácie už máš, nie? A to ti povedal kto?“

„Nikto z tých, čo sú tu,“ odpovedal Will. Potom, skôr ako sa O'Malley mohol opýtať, rýchlo pokračoval: „Potrebujem vedieť, kam si ho odviezol.“

Pašerákovo husté obočie sa zdvihlo v predstieranom prekvapení.

„Á, tak ty to *potrebujes* vedieť, čo? A čo keď ti to ja *nepotrebujem* prezradiť? Aj keby som náhodou toho človeka niekam viezol – akože som ho neviezol.“

Will dal chvíľkovým výrazom najavo podráždenie, ale potom si uvedomil, že to bola chyba. Ovládol sa, ale pochopil, že O'Malleymu to neuniklo.

„Povedal som, že za informáciu rád zaplatím,“ pripomenul a snažil sa nezvyšovať hlas.

„A zaplatil by si rád ďalší dukát – ako ten, čo som ťa videl podstrčiť Ryanovi, keď si šiel okolo výčapu?“ Pašerák vrhol zlostný pohľad na hostinského, ktorý ich rozhovor so zaujatím sledoval a teraz trochu ustúpil. „Teba si podám neskôr, Ryan,“ dodal.

Will prekvapene stisol pery. Pokojne by sa staval, že O'Malley upieral pozornosť inam, keď on pokladal polovičku mince na pult.

„Tebe ujde máločo, však?“ Pridal do hlasu obdivný tón. Trochu pochlebovania neuškodilo. Lenže O'Malley nebol taký hlupák.

„Mne neujde *nič*, chlapče.“ Namosúrený pohľad sa vrátil k Willovi. *Nesnaž sa mi mazať med okolo úst*, oznamoval.

Will si na stoličke posadol. Obával sa, že tento rozhovor sa mu začal vymykať z rúk. No potom sa opravil.

Tento rozhovor nikdy nemal v rukách. Od prvého slova, od samého začiatku ho viedol O'Malley. Will mu zatiaľ len odpovedal. Skúsil to znova.

„No, áno. Rád za tú informáciu zaplatím zlatom.“

„Mne už zaplatili,“ vyhlásil O'Malley. Aspoň už nepredstieral, že Tennysona a jeho prívržencov neviezol.

„Tak dostaneš zaplatené dvakrát. To mi pripadá ako dobrý obchod,“ zdôvodňoval Will.

„Pripadá, hej? Tak dovoľ, aby som ti prezradil niečo o obchodovaní. Na začiatok to, že by som ti s radosťou podrezal krk pre ten mešec, čo máš pri sebe. A neberiem žiadny zvláštny ohľad na toho chlapíka Tennysona, čo o ňom hovoríš. Keby som mohol, zabil by som ho a vyhodil cez palubu, aby sa po ňom neobzrel ani pes. Lenže tí jeho kumpáni vo fialových plášťoch ma celý čas strážili ako jastraby. Hovorím ti to len preto, aby som ti vysvetlil, že dôvera pre mňa nič neznamená. Dočista nič.“

„Potom...“ začal Will, ale pašerák ho strohým gestom zarazil.

„Ale také sú pravidla obchodovania, chlapče. Vzal som od toho muža peniaze za to, že ho dostanem z Clonmelu. Takéto obchody robím. No ak si teraz zoberiem ďalšie peniaze od niekoho iného, aby som mu povedal, kam som ho viezol, a všetci ma tu pri tom uvidia, čo myslíš, ako dlho mi asi moje obchodovanie vydrží? Ľudia za mnou chodia z jediného dôvodu. Dokážem držať jazyk za zubami.“

Odmlčal sa. Will rozpačito sedel. Neprišla mu na um žiadna rozumná odpoveď.

„Neverím na poctivosť,“ pokračoval O'Malley. „Ani na dôveru. A už vôbec nie na spoľahlivosť. Verím na zisk, to je všetko. A zisk znamená, že dokážem mlčať, keď treba.“

Bez varovania sa rozhlíadal po miestnosti. Oči, ktoré sa so záujmom prizerali, sa rýchlo odvrátili.

„A každý v tejto krčme by to radšej mal mať na pamäti,“ povedal silnejším hlasom.

Will rozhodil rukami a priznával porážku. Nevidel žiadny spôsob, ako situáciu zvrátiť. Odrazu sa pristihol, že si želá, aby tu bol Halt. Halt by vedel, čo urobiť, pomyslel si. A pri tej úvahe si pripadal úplne neschopný.

„Nuž teda, tak ja pôjdem.“ Začal sa dvíhať.

„Počkať!“ O'Malley udrel pästou do stola medzi nimi. „Ešte si mi nezaplatil.“

Will sa pochybovačne zasmial. „Nezaplatil? Ved' si mi neodpovedal.“

„Ale odpovedal. Len to nebola odpoveď, ktorú si hľadal. A teraz zaplať.“

Will sa poobzeral po miestnosti. Všetci prítomní rozhovor sledovali a uškierali sa. O'Malleyho sa tu možno báli a nemali ho v láske, lenže Will bol cudzinec a im robilo dobre, že ho videli porazeného. Pochopil, že pašerák spor vyvolal, aby tým upevnil svoju povesť. Nešlo mu ani tak o peniaze, ale skôr o príležitosť ukázať celej krčme, že iba on je tu kohút na smetisku. Will sa snažil zakryť zlosť, siahol do mešca a vytiahol ďalší dukát. Ide to do peňazí, pomyslel si nahnevany, že nezistil nič, čo by za to stálo. Posunul kúsok zlata cez stôl. O'Malley ho zdvihol, na skúšku doň zahryzol a zlomyseľne sa usmial.

„S tebou je radosť obchodovať, chlapče. Teraz sa zober a vypadni.“

Will si bol vedomý, že mu líca blčia potláčanou zúriivosťou. Prudko vstal a stolička sa pritom prevrátila dozadu.

Odniekadiaľ z miestnosti sa ozvalo slabé zachechtanie. Potom sa obrátil a pretláčal sa davom k dverám.

Hneď ako za ním s buchnutím zapadli, O'Malley sa nahol k svojim dvom kumpánom a ticho povedal: „Dennis, Nialls. Doneste mi ten mešec.“

Obaja hromotľci sa zdvihli a nasledovali Willa k dverám. Osadenstvo hostinca im robilo cestu, všetci presne vytušili, čo majú za lubom. Niektorí sa prizerali nevraživo. Vyfúkli im nápad pustiť sa za tým mládencom.

Dennis a Nialls vyšli do jasnej studenej noci a obzerali si úzku ulicu, aby zistili, kadiaľ sa cudzinec vybral. Premýšľali. Z ulice vybiehalo niekoľko ďalších úzkych uličiek. V jednej z nich by sa mládenec mohol ukrývať.

„Skúsime...“

Nialls sa ďalej nedostal. Vzduch preťalo zlovestné zasvišťanie a Niallsovi niečo preletelo okolo nosa a zadunelo v ráme dverí. Obaja muži poľakane odskočili a potom s údivom civeli na rozkmitaný šíp zabodnutý do dreva.

Odkiaľsi z ulice k nim doláhol hlas.

„Ešte krok a ďalší šíp vám prebodne srdce.“ Po krátkej odmlke hlas pokračoval, zreteľne a nahnevane: „A som dosť zúrivý na to, aby som to urobil.“

„Kde je?“ zašepkal kútikom úst Dennis.

„Určite v jednej z tých uličiek,“ odpovedal Nialls. Vyhrážka oznámená rozkmitaným šípom bola jednoznačná. Lenže obaja poznali nebezpečenstvo, aké im hrozilo, keby sa vrátili k O'Malleymu s prázdnyimi rukami.

Bez varovania medzi nimi presvišťal nový šíp. Tentoraz však Niallova ruka vyletela k pravému uchu, o ktoré šíp na svojej ceste škrtol. Po tvári mu tiekla teplá krv. Čeliť O'Malleymu sa odrazu javilo ako prijateľnejšia možnosť.

„Zmiznime odtiaľto!“ precedil. Začali sa strkať, aby sa dostali dvermi naspäť, a prirazili ich za sebou.

Z neďalekej uličky sa vynorila temná postava. Will usúdil, že potrvá niekoľko minút, kým si niekto trúfne znovu vyjsť. Zľahka prebehol k hostincu, odložil šípy a potom vyviedol Cuka z malého dvora. Vyšvihol sa mu do sedla a odcválal. Konské kopytá zvonili na dlažobných kameňoch a zvuk sa odrážal od domov pozdĺž ulice.

Keď sa to tak vezme, bolo to veľmi nepríjemné a neúspešné stretnutie.

Štyri

Halt s Horácom vystúpili na malú vyvýšeninu a pritiahli koňom uzdy. Vo vzdialenosti asi pol míle sa pred nimi rozkladal Port Cael. Biele domy sa k sebe chúlili na vršku, ktorý klesal dolu k samotnému prístavu k umelo vybudovanému vlnolamu, ktorý vbiehal do mora. Ten sa v pravom uhle stáčal do tvaru písmena L a vytváral prístav pre malú flotilu lodí, ktoré boli zakotvené z vnútornej strany. Z miesta, kde sedeli na koňoch, sa lode javili ako premiešaný les sťažňov, v ktorom nešlo rozoznať jednotlivé plavidlá.

Domy na vršku boli čerstvo obielené, vyzerali vkusné a udržiavané. Aj v mdlom slnečnom svite, ktorý prenikal cez clonu mrakov, ako keby žiarili. Stavby dole pod kopcom a bližšie k dokom pôsobili skôr účelovo a ich prevládajúca farba bola nevýrazná sivá. Typická pre každý rušný prístav, pomyslel si Halt. Vznešenejší ľudia bývali na kopci v chránených domovoch, chudobnejší sa zhromažďovali dole pri vode.

Napriek tomu bol pevne presvedčený, že v úhladných domoch na pahorku žije aj celý rad darebákov a bezohľadných obchodníkov. Ľudia, ktorí v nich bývali, neboli pocitivejší než ostatní – len úspešnejší.

„Nie je tamto niekto, koho poznáme?“ ozval sa Horác. Ukazoval na postavu v pláštenke, ktorá sedela pri ceste necelú štvrtinu míle od nich. Ruky mala zložené na kolenách. Neďaleko nej, na okraji struhy pri ceste, sa pásol malý huňatý kôň.

„Je to tak,“ odpovedal Halt. „A zdá sa, že so sebou priviedol aj Willa.“

Horác sa na staršieho druha rýchlo pozrel. Vnímal, ako mu tá vtipná poznámka zdvihla náladu. Nebola až taká vtipná, ale bola prvá, ktorú Halt utrúsil odvtedy, čo odišli od hrobu jeho brata v Dun Kilty. Hraničiar nikdy nebol zhovorčivý spoločník, ale posledných niekoľko dní bol ešte zamlkutejší ako zvyčajne. Dalo sa to pochopiť, myslel si Horác. Koniec koncov, stratil brata, dvojča. Teraz bol zrejme hraničiar pripravený odložiť sklúčenosť. Možno to nejako súviselo s vyhliadkou na blížiaci sa boj, usúdil mladý rytier.

„Vyzerá, ako keby stratil dukát a našiel deravý groš,“ poznamenal Horác a potom celkom zbytočne dodal, „myslím Willa.“

Halt sa v sedle otočil, aby na mladého muža videl, a zdvihol jedno obočie.

„Horác, možno som podľa teba už takmer starec, ale netreba, aby si mi vysvetľoval, čo je úplne zrejmé. Ťažko by som si myslel, že hovoríš o Cukovi.“

„Prepáčte, Halt,“ riekol Horác, no nemohol si pomôcť a kútikom úst sa usmial. Najskôr žart a teraz podpichujúca

odpoveď. To bolo lepšie ako pochmúrne ticho, ktoré Halta obklopovalo od smrti jeho brata.

„Zistíme, čo ho trápi,“ navrhol Halt. Neurobil žiadny pohyb, ani koňovi nedal znamenie, ktorého by si Horác všimol, ale Abelard ihneď vyrazil pomalým klusom. Horác ťukol Kirka do slabín, bojový kôň poslušne, rýchlo dohnal svojho menšieho druha a zaradil sa vedľa neho.

Kým sa blížili, Will vstal a oprašoval sa. Cuk zaerdžaním pozdravil Abelarda a Kirka a tí mu odpovedali rovnakým spôsobom.

„Halt, Horác,“ vítal ich Will, keď sa pri ňom zastavili. „Dúfal som, že dnes sa objavíte.“

„Dostali sme odkaz, ktorý si nám nechal vo Fingleskej zátok,“ povedal Halt, „takže sme sa skoro ráno vydali na cestu.“

Fingleská zátoka bola Tennysonovým pôvodným cieľom. Bol to prekvitajúci obchodný a rybársky prístav iba niekoľko míľ južne od Port Caela. Väčšina tamojších lodiarov a kapitánov boli poctiví ľudia. Zato v Port Caeli sa realizovali omnoho podozrivejšie živnosti, ako zistil Tennyson a neskôr aj Will.

„Mal si šťastie?“ opýtal sa Horác. Kým on s Haltom zostali v Dun Kilty a dávali veci do poriadku, Will sa okamžite vydal na cestu, aby vystopoval Tennysona a zistil, kam má namierené. Mladý hraničiar teraz pokrčil plecami.

„Trochu,“ odpovedal. „Povedal by som, že šťastie aj smolu. Tennyson utiekol z krajiny, tak ako ste si mysleli, Halt.“

Halt prikývol. S tým počítal. „Kam sa vybral?“

Will neisto prešľapoval z nohy na nohu. Halt sa v duchu usmial. Vedel, že jeho bývalý učeň sa vždy ťažko vy-

rovnával s tým, keď sa mu nepodarilo splniť úlohu, ktorú od neho dostal.

„Bojím sa, že toto je tá zlá správa. To som práve nezistil. Viem, kto ho viezol. Bol to pašerák, ktorému hovoria Čierny O'Malley. Lenže ten mi nechcel nič povedať. Mrzí ma to, Halt,“ dodal. Skúsený učiteľ pokrčil plecami.

„Som si istý, že si urobil všetko, čo si mohol. Vieme, že v miestach, ako je toto, bývajú námorníci skúpi na slovo. Možno sa s ním skúsím porozprávať sám. Kde ho nájdeme? Myslím toho chlapa s cudzokrajným menom O'Malley?“

„Pri dokoch je jedna krčma. Väčšinou tam večer býva.“

„Tak sa s ním porozprávam dnes večer,“ rozhodol Halt. Will pokrčil plecami. „Môžete to skúsiť. Je to však tvrdý oriešok, Halt. Nevieť, neviem, či z neho niečo dostanete. Peniaze ho nezaujímajú. Skúšal som to.“

„Nuž, možno to urobí len tak, z ľudskej dobroty. Predo mnou určite rozviaže jazyk,“ povedal pokojne Halt. Lenže Horácovi neušiel rýchly záblesk v jeho očiach. Nemýlil sa – nutnosť riešiť nejaký problém Halta opäť vyburcovala. Musel vyrovnať účet a Horác sa pristihol pri úvahe, že toto pre chlapíka menom Čierny O'Malley neveští nič dobré.

Will sa však na Halta díval stále pochybovačne. „Myslíte?“ opýtal sa váhavo.

Halt sa naňho usmial. „Ľudia sa so mnou radi rozprávajú,“ vyhlásil. „Som vynikajúci a okúzľujúci spoločník. Opýtaj sa Horáca. Celou cestou z Dun Kilty som doňho v jednom kuse niečo hučal, všakže?“

Horác kývnutím prisvedčil. „No hej, celou cestou nezatvoril ústa,“ potvrdil. „Buď rád, že všetky tie reči vychrlil na niekoho iného.“

Will ich oboch urazene pozoroval. Veľmi nerád priznával pred Haltom neúspech. Teraz sa zdalo, že obaja jeho druhovia sa snažia celú záležitosť obrátiť na žart, ale on jednoducho nebol v takom rozporení, aby to ocenil. Snažil sa vymyslieť nejakú zdrvivú odpoveď, ale nič mu neprišlo na um. Nakoniec sa vyšvihol Cukovi do sedla a vyšiel za nimi na cestu.

„Zahovoril som nám izby v hostinci hore v meste. Je tam celkom čisto a majú rozumné ceny,“ oznámil. To vzbudilo Horácovu pozornosť.

„A ako tam varia?“ zaujímal sa.

Schovali sa v tieni iba niekoľko krokov od konca uličky. Zo svojej pozorovateľne zreteľne videli na vchod do krčmy U volavky a mohli sledovať, ako hostia prichádzajú aj odchádzajú, ale ich popritom nemohol nikto spozorovať. O'Malley a jeho dvaja kumpáni sa zatiaľ neukázali.

Will netrpezlivo zmenil polohu. Už sa blížila polnoc.

„Meškajú – ktovie, či vôbec prídu,“ povedal ticho. „Včera o tomto čase tu už peknú chvíľu boli.“

„Možno prišli včera skôr ako inokedy,“ rozmýšľal Horác. Halt mlčal.

„Halt, prečo nečakáme vnútri?“ opýtal sa Horác. Noc bola studená a mladý bojovník cítil, ako mu cez podrážky topánok stúpa vlhký chlad k chodidlám a vyššie. Začínali mu tuhnúť lýtky. Studená, mokrá dlažba, uvažoval. To je to najhoršie, na čom môže človek postávať. Chcelo sa mu zadupať nohami, aby rozprúdil krv, ale vedel, že niečím takým by si od Halta vyslúžil okamžité pokarhanie.

„Chcem ich prekvapiť,“ odpovedal Halt. „Keď vojdú dovnútra a uvidia, že tam čakáme, bude po prekvapení. Keď počkáme, pokým sa usadia, a potom rýchlo vojdeme, zaskočíme ich skôr, než sa na niečo zmôžu. A stále je tu možnosť, že keď na nich budeme čakať vnútri, niekto sa vytratí a povie im to.“

Horác prikývol. Všetko to dávalo zmysel. Lesť nebola jeho silnou stránkou, ale vedel ju oceniť u druhých.

„A, Horác,“ dodal Halt.

„Áno, Halt?“

„Keď ti dám znamenie, budem chcieť, aby si sa postaral o tých dvoch pašerákových kumpánov.“

Horác sa usmial od ucha k uchu. Nezdalo sa, že by od neho Halt chcel, aby sa s tými chlapmi príliš piplal.

„Dobre, Halt,“ vyhlásil. Potom mu ešte niečo prišlo na um. „Aké to bude znamenie?“

Halt sa naňho pozrel. „Asi poviem niečo ako ‚Horác‘.“

Vysoký bojovník naklonil hlavu nabok.

„Horác... a ďalej?“

„Čo ďalej? To je všetko,“ odpovedal Halt. „Jednoducho iba ‚Horác‘.“

Horác niekoľko sekúnd premýšľal a potom súhlasne pokýval hlavou. Všetkému rozumel.

„Dobrá úvaha, Halt. Vykonať to jednoducho. Sir Rodney hovorí, že tak je to najlepšie.“

„A čo budem robiť ja?“ opýtal sa Will.

„Ty sa dívaj a uč sa,“ odpovedal Halt.

Will sa trošičku uškrnul. Sklamanie, že nedokázal O'Malleyho prinútiť, aby rozprával, ho už opustilo. Teraz sa nemohol dočkať, až uvidí, ako si s celou vecou poradí Halt. Nepochyboval, že to zvládne – nejako.

„Toto je stále rovnaké, čo?“ poznamenal.

Halt sa naňho letmo pozrel, vycítil zmenu Willovej nálady a dychtivosť, ktorá vystriedala sklamanie.

„Iba hlupák si myslí, že vie všetko,“ poznamenal. „A ty hlupák veru nie si.“

Prv než Will stačil odpovedať, Halt ukázal smerom k úzkej ulici. „Myslím, že naši priatelia práve dorazili.“

O'Malley a jeho dvaja prisluhovači prichádzali zdola uličkou od dokov. Traja Araluenčania ich sledovali, ako vchádzajú do hostinca – dvaja hromotlci ustúpili nabok, aby kapitán mohol vojsť prvý. Otvorenými dverami sa na ulicu vylialo svetlo a prenikla zmes zvýšených hlasov. Hneď ako dvere za mužmi zapadli, bolo po hluku aj po svetle.

Horác sa začal hrnúť dopredu, ale Halt mu položil ruku na lakeť, aby ho zadržal.

„Ešte chvíľu vydrž,“ povedal. „Zoberú si nápoj a potom vyhodia každého, kto by náhodou sedel pri ich stole. Will, na ktorej strane odo dverí sa nachádza?“ opýtal sa. Mladý hraničiar mierne zvrátil obočie a predstavil si priestor miestnosti. Halt odpoveď na svoju otázku poznal. Vypytoval sa Willa už popoludní. Chcel však, aby sa mládencova myseľ stále niečím zamestnávala.

„Dva kroky dovnútra a potom doprava. Asi štyri kroky od dverí, pri kozube. Horác, v dverách daj pozor na hlavu,“ dodal.

Vycítil, že Horác v tieni prikývol. Halt stál so zatvorenými očami, odpočítaval sekundy a v duchu videl vnútrajšok krčmy. Will nepokojne prešliapol, želať si, aby už vyrazili. Doľahol k nemu Haltov hlboký hlas.

„Upokoj sa. Nemáme sa kam ponáhľať.“

Will sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a snažil sa upokojiť zrýchlený tep.

„Vieš, čo máš robiť?“ opýtal sa ho Halt. Obom mládencom dal pokyny už popoludní v hostinci. Ale nikdy neškodilo mať istotu.

Will niekoľkokrát prehltol. „Ja zostanem stáť pri dverách a budem strážiť krčmu.“

„A pamätaj si, nie veľmi blízko pri dverách, aby ťa niekto nezvalil, keby nečakane vošiel,“ pripomínal mu Halt. Upozornenie však nebolo treba. Popoludní Halt podrobne opísal, aké trápne by bolo, keby nejaký nedočkavý pijan pri príchode vtrhol do dverí a Willa nárazom zhodil na zem.

„Chápem,“ povedal Will. V ústach mal trochu sucho.

„Horác, ty máš jasno?“

„Držať sa pri vás. Zostať stáť, keď si sadnete. Sledovať tých bitkárov, a hneď ako poviete ‚Horác‘, zneškodniť ich.“

„Veľmi výstižné,“ pochvaloval si Halt. „Sám by som to nevyjadril lepšie.“ Vyčkal ešte niekoľko sekúnd a potom vystúpil z tieňa.

Prešli ulicou a Halt rázne otvoril dvere. Will znovu ucítil vlnu tepla, rámusu a svetla, potom vkročil za Haltom dovnútra a ustúpil stranou k stene. Začul tupý úder a tlmené hromzenie, pretože Horác zabudol, že mal vo dverách skloniť hlavu.

O'Malley usadený chrbtom k ohňu sa pozrel na nových prichádzajúcich. Spoznal Willa a na pár sekúnd ho to rozptýlilo, takže bolo neskoro, aby sa vzoprel Haltovi, ktorý dlhými krokmi rýchlo prešiel po miestnosti, pritiahol si stoličku k stolu a sadol si oproti nemu.

„Dobrý večer,“ pozdravil bradatý cudzinec. „Volám sa Halt a je načas, aby sme sa trochu porozprávali.“

Päť

Nialls a Dennis okamžite vyskočili zo stoličiek, ale O'Malley zdvihol ruku, aby im zabránil čokoľvek podniknúť.

„V poriadku, chlapi. Po dobrom.“

Nesadli si späť na svoje miesta, ale prešli ku kapitánovi, postavili sa zaňho a vytvorili pevnú hradbu svalov a tiel medzi ním a kozubom. O'Malley sa spamätal z počiatočného prekvapenia a nehybne si prezeral muža, ktorý sedel naproti nemu.

Bol malý. A vlasy mal skôr striebrosivé než čierne. Nebol to človek, ktorý by uňho inokedy vyvolal záujem. Lenže O'Malley strávil celé roky odhadovaním nepriateľov a dokázal odolať nutkaniu, aby podľahol klamnému prvému dojmu. Tento muž mal tvrdý pohľad. A obklopovalo ho ovzdušie sebadôvery. Práve vošiel do ľavovej jamy, našiel vodcu svorky a zaťahal ho za chvost. A teraz sedel naproti, chladný ako ľad. Pokojný. Vyrovnaný. Buď bol blázon, alebo veľmi nebezpečný. Ale ako blázon nevyzeral.

O'Malley rýchlo zdvihol oči k mužovmu spoločníkovi. Vysoký, plecnatý a svalnatý, pomyslel si. Ale tvár mal mladú – takmer chlapčenskú. Na rozdiel od menšieho muža jej chýbal chladnokrvný výraz. Oči neustále blúdili medzi O'Malleyom a jeho dvoma kumpánmi. Hodnotili ich. Merali. Mládenca pustil z hlavy. Tu sa nebolo čoho báť, usúdil. Ale v tom O'Malley urobil chybu, akej sa – na svoju vlastnú škodu – dopustili už mnohí pred ním.

Kapitán sa vrátil pohľadom k vchodu a uvidel mladého muža, ktorý za ním prišiel včera v noci. Stál neďaleko dverí a v ruke držal dlhý luk so šípom vloženým do tetivy. Luk bol sklonený k zemi a nikoho neohrozoval. To sa však mohlo v okamihu zmeniť, pomyslel si O'Malley. Dennis a Nialls mu podali správu o mládencovom umení s lukom. Nialls mal ešte stále obviazané ucho, pretože šíp mladého lukostrelca mu ho len-len že neodstránil.

Tento – hľadal v pamäti meno, ktoré cudzinec uviedol, a potom si spomenul – Halt mal podobný luk. A O'Malley si tiež uvedomil, že má na sebe takú istú škvrnitú pláštenku s kapucňou. Rovnaké zbrane, rovnaké pláštenky. Tí muži mali v sebe niečo úradné a O'Malley usúdil, že sa mu to vôbec nepáči. Opletačkám s vrchnosťou sa vždy radšej na sto honov vyhýbal.

„Ty si kráľov človek, však?“ oslovil Halta.

Halt pokrčil plecami. „Ale nie tvojho kráľa.“ Videl, ako pašerák pri zmienke o kráľovi pohrdavo ohrnul pery, a potlačil plamienok zlosti voči zosnulému bratovi, že dopustil, aby úcta a vážnosť ku kráľovskému úradu až tak upadli. Tá úvaha sa však nijako neprejavila v jeho tvári ani v jeho očiach.

„Som z Araluenu,“ pokračoval.

O'Malley trochu zdvihol obočie. „A to nás má ohromiť alebo čo?“ opýtal sa ironicky.

Halt niekoľko sekúnd neodpovedal. Uprene sa díval druhému mužovi do očí, meral si ho a odhadoval.

„Ak chcete,“ odpovedal. „Mne na tom nezáleží. Hovorím to iba preto, aby som ťa uistil, že tvoje utajované obchody ma vôbec nezaujímajú.“

Tento úder sadol. O'Malley nebol človek, ktorý by sa o svojej práci otvorene zhováral. Hibernánova tvár sa zamračila.

„Dávaj si pozor na jazyk! Nemaznáme sa s ľuďmi, čo sem prídu a hneď nás obviňujú z pašeráctva a podobných vecí?“ dodal O'Malley a jeho hlas naberal na intenzite.

Halt ľahostajne pokrčil plecami. „O podobných veciach som vôbec nehovoril,“ poznamenal. „Jednoducho som povedal, že tvoje pašeráctvo ma netrápi. Chcem len jednu informáciu, to je všetko. Povedz mi, čo chcem vedieť, a ja ťa už nebudem ďalej obťažovať.“ Pri vyhrážke sa O'Malley nahol cez stôl. Teraz sa zlostne vystrel.

„Ak som to nepovedal tomu chlapcovi,“ ukázal palcom na mlčanlivú postavu pri dverách, „prečo si myslíš, že to poviem jeho dedovi?“

Halt pri tých slovách zdvihol obočie. „To je trochu tvrdé. Myslím, že strýc by bolo bližšie pravde.“ Pašerák však usúdil, že všetko má svoje medze.

„Vypadni,“ prikázal O'Malley neobalene. „Skončil som s tebou.“

Halt zavrtel hlavou a temné oči sa zabodli do očí O'Malleyho.

„Možno,“ váhavo pripustil hraničiar. „Lenže ja som ešte neskončil s tebou.“

Slová obsahovali skrytú hrozbu a výzvu. Predniesol ich tónom, ktorý bol iba slabo zastretý pohrdaním. Ale to už bolo na O'Malleyho príliš.

„Nialls! Dennis! Vyhodte toho hlupáka na ulicu,“ prikázal. „A ak ten jeho chlapec pri dverách zdvihne luk iba o palec, ešte predtým mu podrežte krk.“

Obaja siláci vyrazili okolo stola k Haltovi, Nialls z pravej, Dennis z ľavej strany. Halt vyčkal, pokým boli takmer pri ňom, a potom vyslovil jediné slovo.

„Horác...“

So záujmom sa prizeral, ako si mladý bojovník s úlohou poradí. Horác začal priamym úderom do Dennisovej brady. Šlo o poctivý úder, ale rozhodne nemohol protivníka nadobro odrovnať. Horác len získal trocha priestoru a času. Dennis sa zatackal dozadu, a skôr ako sa Nialls na niečo zmohol, Horác sa pootočil a zasiahol ho drvivým hákom do čeľuste. Niallsove oči získali sklenený výraz a kolená mu ochabli. Zvalil sa ako vrece zemiakov a omráčený dopadol na zem.

To sa však už vracal Dennis a divoko sa rozháňal pravicou po Horácovi. Mládenec sa pod ňou zohol, zasadil pašerákovi dva rýchle údery ľavou päsťou do rebier a potom nasledoval prudký zdvihák priamo do Dennisovej brady.

Horác vložil do úderu všetku silu svojich nôh, trupu, pliec a paží. Trafil presne Dennisovu čeľusť a úder bleskovo vyslal signál do mozgu. Svetlo v Dennisových očiach zhaslo ako sviečka vo víchre. Sila strašlivého úderu ho nadvihla asi palec nad zem. Potom sa aj on jednoducho zložil a žuchol na hrubé, pilinami posypané dosky.

Celé to netrvalo ani štyri sekundy. O'Malley vyjavene cível, s akou pohrdavou ľahkosťou odrovnal jeho dvoch

osobných strážcov mládenček, ktorého pustil z hlavy ako neškodného. Začal sa dvíhať. Ale železný stisk mu zovrel golier, ťahal ho dolu a cez stôl. Zároveň ucítil na hrdle niečo ostré – veľmi ostré.

„Nerozumel si? Povedal som, že som s tebou ešte ne-
skončil. Takže si sadni!“

Haltov hlas bol hlboký a veľmi presvedčivý. Ešte presvedčivejší bol saxonský nôž ostrý ako britva, ktorý teraz na pašerákovo hrdlo tlačil trochu silnejšie ako mal. O'Malley vôbec nepostrehol, že by cudzinec tasil zbraň. Pomyslel si, že tento striebrovlasý bradáč musí byť schopný až desivo rýchlych pohybov, tak ako to predviedol jeho mladší spoločník.

O'Malley sa pozrel do tých temných očí a pred nimi rozmazane vnímal tvar vražednej ocele, ktorá sa mu zarývala do krku.

„Tú poznámku o dedovi veľkoryso nechám bez povšimnutia,“ vyhlásil Halt. „A dokonca sa ani neurazím, že si sa práve pokúsil poštvať svojich bitkárov, aby na mňa zaútočili. Ale položím ti jednu otázku a opýtam sa iba raz. Ak mi neodpovieš, zabijem ťa. Rovno tu. Hneď teraz. Will!“ zavolať odrazu. „Ak ten veľký chlap tam pri polici urobí ešte jeden krok smerom ku mne, streľ doňho šíp,“ povedal pevných hlasom.

„Už som si ho všimol, Halt,“ odpovedal Will a zdvihol luk. Rozložitý námorník, ktorý si myslel, že ho nikto nevidí, prudko zdvihol obidve ruky. Ako väčšina osadenstva krčmy počul o dvoch šípoch, ktoré včera v noci preleteli medzi Niallsom a Dennisom. Pôvodne si myslel, že podať pomocnú ruku O'Malleymu by sa mu mohlo vyplatiť. Lenže rozhodne sa nechcel dať pre to zabiť.

Will pokynul šípom a muž klesol dolu na dlhú lavicu. Blýskavý hrot šípu ho jednoznačne odradil. Ešte väčší význam však mala skutočnosť, že bradáč sa podľa všetkého predtým ani raz nepozrel jeho smerom.

„Tak,“ opäť prehovoril Halt, „kde sme to prestali?“

O'Malley otvoril ústa, aby odpovedal, ale potom ich znovu zatvoril. Toto bola nová skúsenosť. Mal vo zvyku určovať, o čom a kedy sa bude hovoriť, bol zvyknutý, že sa mu ostatní podriaďujú. Neklamal sám seba, že ho pravidelní návštevníci krčmy U volavky majú v láske. Ale vedel, že sa ho boja ako čert kríža, čo bolo ešte lepšie. Alebo si to aspoň myslel. Keď teraz preplnená krčma sledovala niekoho, kto v nich vyvolal väčší strach než on, zostal bezmocný. Keby bol obľúbený, možno by v jeho prospech niekto zasiahol. Vedel, že bez Niallsa a Dennisa je odkázaný sám na seba.

Halt protivníka chvíľu upreto pozoroval a chápal, aké úvahy mu vrtajú v hlave. Vnímal záblesk pochybností a neistoty a vedel, že vyhral. Všetko, čo mu Will o svojom predchádzajúcom stretnutí s pašerákom povedal, ho viedlo k presvedčeniu, že O'Malley nie je veľmi obľúbený. Halt z toho vychádzal a teraz videl, že sa nemýlil.

„Pred pár dňami si viezol človeka menom Tennyson a skupinu jeho ľudí niekam preč z krajiny. Tak čo? Spomínaš si na to?“ opýtal sa.

O'Malley nijako nenaznačil, že si spomína. Jeho oči boli zaseknuté do Haltových. Halt v nich videl sotva potláčanú zúrivosť, ktorú rozdúchavala vzniknutá pašeráková bezmocnosť.

„Dúfam, že áno,“ radil mu Halt, „pretože je dosť možné, že od toho závisí tvoj život. Len si spomeň, čo som

hovoril. Položím ti tú otázku iba raz. Ak chceš žiť, povieš mi, čo chcem vedieť. Je ti to jasné?“

Pašerák stále mlčal. Halt sa zhlboka nadýchol a potom pokračoval.

„Kam si viezol Tennysona?“

Nastalo takmer hmatateľné ticho a každý v krčme ako-by sa netrpezlivo predklonil a vyčkával, čo O'Malley odpovie. Pašerák niekoľkokrát prehltol, čo spôsobilo, že hrot saxonského noža sa mu bolestivo zaryl do mäkkej kože na krku. Potom suchými ústami a hlasom, ktorý znel ako škrekot, zo seba vypravil odpoveď.

„Nemôžeš ma zabiť.“

Haltovo obočie pri tých slovách vystrelilo nahor. Čudný náznak úsmevu mu pokrivil pery.

„Vážne?“ zapochyboval. „A prečo by nie?“

„Pretože keď ma zabiješ, nikdy sa nedozvieš, čo chceš vedieť,“ povedal O'Malley.

Halt sa pohrdavo zasmial. „To nemôžeš myslieť vážne.“

O'Malley zamračene pokrčil čelo. Vyniesol svoj jediný tromf, a cudzinec s ním zaobchádzal tak povýšene. Pokúšal sa ho dostať, usúdil O'Malley, a jeho sebadôvera, ktorá klesla na bod mrazu, začala opäť narastať.

„Neskúšaj to na mňa,“ vyhlásil. „Chceš vedieť, kam sa podiel ten chlap... ten Tennyson. A veľmi o to stojíš, inak by si sem v noci neprišiel. Tak daj preč ten nôž a ja si rozmyslím, či ti to poviem. Aj keď ťa to vyjde draho.“

Posledné slová akoby mu prišli na um dodatočne. Uvedomil si, že neťahal za kratší koniec, ako si pôvodne myslel, a chcel to využiť.

Sekundu alebo dve Halt mlčal. Potom sa nahol cez stôl. Hrot noža sa z pašerákovho hrdla nepohol.

„O'Malley, chcem, aby si pre mňa niečo urobil. Pozri sa mi do očí a povedz, ak tam vidíš niečo, čo by naznačovalo, že by som ťa nedokázal zabiť.“

Kapitán urobil, na čo ho Halt vyzval. Musel uznať, že pri pohľade do tých očí ho mrazilo. Nebola v nich ani stopa zľutovania alebo slabosti. Poznal, že tento muž by ho dokázal zabiť hneď pri tomto stole.

Až na to, že ho potreboval živého. A tým bolo pašeráckovo víťazstvo ešte sladšie. Tento úbožiak so striebrosivou briadkou by ho okamžite zabil. Asi najradšej rovno teraz. Lenže nemohol.

O'Malley sa pri tej úvahe neubránil úsmevu, ktorý sa mu vkradol do tváre.

„Samozrejme, verím, že *by si* to urobil,“ vyhlásil takmer bezstarostne. „Ale nemôžeš, čo?“

Pomyslel si, že s týmto mužom sa neradno zahrávať. V tmavých očiach nevidel ani náznak sklamanie a neistoty, ktoré určite musel prežívať, keď O'Malley odhalil jeho lešť.

„Prejdeme si to znova, áno?“ navrhol mu ticho Halt. „Ty tvrdíš, že ťa nemôžem zabiť, pretože potom sa nikdy nedozviem to, čo vieš ty. Ale zároveň si tamto Willovi povedal, že tú informáciu neprezradíš...“

„Á, no áno, o tom sa dá dohadovať,“ spustil O'Malley, ale Halt ho prerušil.

„Takže keď ťa zabijem, nič tým nestratím, však? Bude to len malé odškodnenie za problémy, ktoré si spôsobil. Keď sa to tak vcelku vezme, myslím, že by som ťa radšej zabil. Si otravný chlap, O'Malley. Vlastne, teraz mi prišlo na um, že som rád, že mi to nechceš povedať, pretože inak by som mohol mať pocit, že by som mal tvoj biedny život ušetriť.“